

תפ"ח (תל אביב) 9433-08-17 - מדינת ישראל נ' מוחמד ח'ארוף (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

25 פברואר 2018

תפ"ח 9433-08-17 מדינת ישראל נ' ח'ארוף (עציר)

לפני
כב' השופט ר. בן יוסף - אב"ד
כב' השופטת א. קלמן ברום
כב' השופט א. הימן

המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ראד ענוז

נגד

הנאשם מוחמד ח'ארוף (עציר) - הובא באמצעות שב"ס
ע"י ב"כ עוה"ד אלעד רט ומוחמד מחאג'נה

נוכח מתורגמן לשפה הערבית - מר תאופיק דבסי

נוכחת נציגת הוריה של המנוחה מטעם "סנ"ה" - עו"ד רותי אלדר

גזר דין

1. פתח דבר וההרשעה:

ביום 06.08.17 הגישה מדינת ישראל נגד הנאשם, יליד 22.02.1988 וכנגד אחר כתב אישום ובו יוחסה לנאשם מסכת עבירות במרכזן עבירת רצח על פי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק") - רצח בכוונה תחילה.

האחר הואשם בעבירות קלות מאלה שהואשם בהן הנאשם, משפטם הופרד ודינו של האחר נגזר זה מכבר בפני דן יחיד של בית משפט זה.

בעקבות הסדר טיעון שנערך בין התביעה לבין ההגנה הגישה המדינה נגד הנאשם כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן וביום 04.02.18 הורשע הנאשם בעבירות שבו, על פי הודאתו.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן נכנס הנאשם ביום 28.05.17 למדינת ישראל ושהה בה ללא שהיה לו היתר בדין לכך.

עובר לכניסתו לארץ במשך תקופה שאינה ידועה היה הנאשם בקשר אישי עם א.ב. (להלן: "**המנוחה**") וביום 25.05.17 לאחר חילופי דברים בינו לבינה בשיחה טלפונית, גמלה בלבו של הנאשם החלטה לרצוח את המנוחה.

הנאשם גמר אומר לרצוח את המנוחה על פי כתב האישום המתוקן, ממניעים לאומניים ועל רקע היותה של המנוחה יהודייה.

ביום 28.05.17 עבד הנאשם בעבודות גינון וניקיון בחולות מולדת בחולון ובסמוך לשעה 13:53 הגיעה המנוחה ברכב סוזוקי מ.ר. 39-174-73 (להלן: "**הרכב**") למקום עבודתו של הנאשם כדי לפגשו. בפגישתם ניסה הנאשם לשכנע את המנוחה לסוע עמו לשכם ומשסירבה לבקשתו אחז בה הנאשם בחוזקה, חנק אותה בהדקו את ידיו סביב צווארה בכח ולא הרפה במשך כ-15 דקות עד שהבחין כי המנוחה הכחילה וקצף לבן יצא מפיה.

לאחר חניקתה של המנוחה הרים הנאשם שתי לבנים עשויות בטון בגודל של 40X20 ס"מ כל אחת והשליכן בחוזקה על ראשה ועל גופה של המנוחה.

הנאשם וידא את מותה של המנוחה, כיסה את גופתה בעפר ובצמיג כדי להסתירה, גנב את כרטיס האשראי אשר היה ברשותה ונמלט מהמקום עם הרכב כשהוא נוהג בו ללא רישיון נהיגה תקף מחולון לטייבה.

בטייבה קשר הנאשם קשר עם האחר למכור את הרכב הגנוב בשטחי הרשות הפלשתינאית, העביר לו את הרכב והאחר מכר את הרכב בטול כרם תמורת 2,700 ₪, מתוכם העביר לנאשם 2,500 ₪.

באותו יום ניסה הנאשם, ללא הצלחה, פעמיים, למשוך כסף בכרטיס האשראי שלקח מהמנוחה במרמה.

במעשיו אלה הנאשם רצח את המנוחה בכוונה תחילה, קשר קשר לביצוע פשע של גניבת רכבה, גנב אותו וסחר בו. כן שהה בישראל שלא כחוק וניסה לבצע הונאה בכרטיס חיוב עבירות על פי סעיפים 300(א)(2) ו-413.ב, 413.יא, 499(א)(1) לחוק העונשין, על פי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו - 1986 עם סעיף 25 לחוק, ועבירת כניסה לישראל שלא כחוק על פי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 (להלן: "**חוק הכניסה**").

בנוסף הורשע הנאשם על פי הודאתו בכתב אישום בת"פ 158-08-17 שלום ת"א בשתי עבירות של כניסה לישראל שלא כדין במועדים 12.03.16 ו-21.01.13, מועד בו גם הפריע לשוטר במילוי תפקידו והכשילו תוך שימוש במסמך מזויף, תעודת זהות מזויפת של אזרח ישראלי אותה קנה ב-500 ₪ והציגה לשוטר כשלו.

בשל אלה הורשע הנאשם בשתי עבירות על פי סעיף 12(1) לחוק הכניסה ובעבירות על פי סעיפים 275 ו-420 לחוק העונשין.

הסדר הטיעון:

2. בהסדר הטיעון הסכימה התביעה, כאמור, לתקן את כתב האישום ובנוסף להסתפק בעתירה לבית המשפט להטיל עונש מאסר עולם על הנאשם ולא לדרוש עונשי מאסר נוספים בשל העבירות האחרות בהן הורשע הנאשם.

בנוסף עתרה המדינה להטלת פיצוי לזכות עזבון המנוחה בשיעור המרבי האפשרי בסעיף 77 לחוק העונשין. להגנה הותר לבקש מבית המשפט שלא להטיל פיצוי או לקבעו בשיעור מופחת.

ראיות לעונש:

3. המדינה הגישה את גיליון הרשעותיו של הנאשם. לחובתו הרשעה קודמת בבית הדין הצבאי בשומרון, בשנת 2006 בעבירות ביטחון, בהן קשירת קשר לגרימת מוות בכוונה בשלה נאסר ל-38 חודשים.

כן נמסרה לבית המשפט הצהרת נפגע עבירה על פי סעיף 17 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א - 2001, הצהרה שנמסרה על-ידי הוריה של המנוחה.

בהצהרתם עמדו ההורים על כך שמעת שנעלמה בתם, זיכרונה לברכה, חודשיים טרם נתגלתה גופתה היו משוכנעים כי נרצחה ממניעים לאומניים, בניגוד לעמדת המשטרה. אין הם מתנגדים להסדר הטיעון, אך בתצהירם הביעו את מחאתם על כך שבשל עמדת הרשויות נמנעה האפשרות לקבוע במקרה זה שרציחתה האכזרית של בתם בוצע בנסיבות חריגות בחומרתן (לצורך סעיף 30.ב לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשע"ה, 2014 - ר.ב.י). כן ציינו כי קשה להם להשלים עם הסדר הטיעון המיטיב עם הנאשם גם בתחום הפיצוי שיחויב בו ע"י בית המשפט.

בנוסף הצביעו הורי המנוחה על הסבל והכאב הנורא שנגרם להם מהיעלמותה של בתם בתחילה, ממותה הברוטאלי ומהפגיעה בפרטיותם, בפרטיות המנוחה וכבודה בשל הפרסומים בפרשה.

4. טיעוני הצדדים:

המדינה כאמור עתרה להטיל על הנאשם את העונש הסטטוטורי בעבירת רצח בכוונה תחילה מאסר עולם. כן עתרה להטלת הפיצוי המרבי הקבוע בדין לעבירה אחת.

בטיעוניה הסבירה המדינה כי תיקון כתב האישום מתמצה בהוספת המניע הלאומני, מניע שהנאשם עצמו ציין בהודעתו הראשונה בחקירה.

הסדר הטיעון, כך לעמדת המדינה, מבטא רצון לחסוך זמן שיפוטי רב, וכן למנוע במידת האפשר עגמת נפש וסבל ממשפחתה של המנוחה שסבלה מפרסום שלילי בתקשורת.

העתירה לפיצוי המקסימלי מעוגנת בעבירת הרצח ובנסיבות העבירה - בשל היותה של המנוחה בהריונה בעת הירצחה, וטראומה שעברה המשפחה עד גילוי הגופה ולאחריה.

הסניגור ביקש אף הוא לכבד את הסדר הטיעון, תמך בעמדת התביעה באשר לתיקון כתב האישום

באשר למניע העבירה וביקש לשכנענו שזה היה המניע הנכון עליו התעקש הנאשם.

אין בהסדר הטיעון לעמדת ההגנה, משום הקלה עם הנאשם מאחר והוא הודה למעשה בחקירתו, לרבות במניע הלאומני, מניע המתיישב עם עברו הפלילי ורקעו המשפחתי.

באשר לפיצוי לעמדת הסניגור, יש מקום להתחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם, בהודאתו המידית באשמה ובהינתן שמשפחת המנוחה תזכה לפיצוי על פי חוק התגמולים לנפגעי פעולות איבה, התש"ל - 1970 (להלן: "חוק התגמולים"), אין לפסוק פיצוי כלל ואם יפסק יש לקבעו בשיעור נמוך.

5. הנאשם עצמו בחר שלא לשאת דברים בפנינו ולו דברי חרטה וצער על הנזק שהסב.

6. דיון:

א. סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין קובע, כי הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם דינו "**מאסר עולם ועונש זה בלבד**", ומשכך נפסוק שהנאשם ירצה עונש של מאסר עולם החל מיום מעצרו, 11.07.17.

ב. באשר לפיצוי עפ"י סעיף 77 לחוק העונשין נקדים תוצאה לדיון ונאמר כי הננו מחייבים את הנאשם בפיצוי המרבי עפ"י המוסכם בהסכם הטיעון - 258,000 ₪.

ג. בקביעתנו לעיל פסקנו כי הנאשם יפצה את עזבון המנוחה "על פי המוסכם בהסדר הטיעון". אמרנו על פי המוסכם בשל כך שעל פי הדין "הורשע אדם רשאי בית המשפט לחייבו בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן לשלם לאדם שניזוק על-ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים..."

לשיעור הפיצוי נקבע זה מכבר שמצבו הכלכלי של הנאשם אינו ממך העניין (עפ"י 5761/05 מג'דלאווי נ' מדינת ישראל [24.07.06]), אין צורך להוכיח את שיעור הנזק לקביעתו ודי בהערכתו (רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל פד נ(3), 418). אף האפשרות לפיצוי הקרבן בדרכים אלטרנטיביות אין לה משקל לפיצוי במישור הפלילי. באשר לתכליות הפיצוי הפלילי נפנה לע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל פד סב(2), 813.

כאשר בעבירת רצח עסקינן, העבירה החמורה שבספר החוקים, בוודאי רצח אכזרי ברוטלי ומזוויע כבמקרה שבפנינו בו חנק הנאשם את קרבנו דקות ארוכות ורגמה באבנים גדולות, מתחייב פיצוי ברף הגבוה האפשרי. נפנה לעניין זה לדנ"פ 5625/16 אסרף נ' טוויק [13.09.17]; ע"פ 105/17 ישי זיתוני נ' מדינת ישראל [26.12.17]. כך נאמר: "**יש לזכור - המערער הורשע בעבירה החמורה ביותר בספר החוקים: רצח בכוונה תחילה. הפיצוי הכספי נועד לשקף את החומרה היתרה הגלומה בעבירה ולהכיר בנזקים הרבים שנגרמו ממעשה הרצח. כל אדם הוא עולם ומלואו. עולם שלם נכחד והאירוע אף פעם קשות בעולמות נוספים, שנאלצים להתמודד עם האובדן בשדה החיים**" (ע"פ 8862/16 יורי ליסיאק נ' מדינת ישראל (20.02.18)).

ד. בבוחננו את כתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם, את טיעוני הצדדים ואת הפסיקה

הנוהגת, הננו סבורים שהעונש שהוסכם עליו בהסדר הטיעון על-ידי הצדדים, אף ברף העליון שלו נוטה לקולא וחשנו שיש צורך להביע ולו בשפה רפה ולא מעשית שאין ההסדר לרוחנו.

ה. מושכלות ראשונים ודומה שאין צורך לחזור על הדברים כי "רצח הוא רצח, אך רצח על רקע גזעני ואידיאולוגי, מחייב החמרה בענישה. לא בכדי תיקן המחוקק את סעיף 144' לחוק העונשין, ולפיו מניע גזעני או עוינות כלפי ציבור מהווה נסיבה מחמירה, שעשויה להביא גם לכפל העונש בעבירות מסוימות (הסעיף עצמו אינו רלוונטי לענייננו, באשר הוראתו ממעטת עבירות שהעונש שנקבע לגביהן הוא מאסר של עשר שנים ומעלה)" (ע"פ 2067/16 פלוני ואח' נ' מדינת ישראל (08.02.18). כך בוודאי לאחר חקיקתו של חוק המאבק בטרור, התשע"ו - 2016 (להלן: "חוק המאבק בטרור").

ו. נאמר שהנאשם זכה להקלה של ממש בהסדר הטיעון. פעם אחת במישור עונש המאסר שהוטל עליו בהתחשב בעבירות הנוספות לעבירת הרצח בהן הורשע, הן בכתב האישום שהוגש בפנינו והן זה שצורף מבית משפט השלום בתל-אביב.

בניגוד לנטען ע"י בא כוחו של הנאשם, הגישה על פיה מקום שנאשם מורשע ברצח נזנחות העבירות האחרות פסה מן הפסיקה זה מכבר והנה נחלת העבר (ע"פ 60/81 צבי גור נ' מדינת ישראל פ"ד לו(4)).

ז. הנאשם אף זכה להקלה ניכרת בכך שהמדינה עתרה לחייבו בפיצוי המרבי רק על עבירה אחת בעוד הנאשם הורשע ברבות אחרות, בהן עבירות כלכליות שאף הסבו נזק כספי כגניבת הרכב ומסחר בו.

ח. פעם שלישית זכה הנאשם להקלה בעונשו המוצע והמוסכם ע"י הצדדים בכך שהמדינה לא ביקשה לקבוע בפסק הדין שעבירת הרצח שביצע הנאשם היא מעשה טרור כהגדרתו בסעיף 2 לחוק המאבק בטרור לצורך סעיף 40 לחוק זה.

מעשה טרור הוא בין היתר מעשה של פגיעה חמורה בגופו של אדם שנעשה מתוך מניע לאומני, מעשה שבו הורשע הנאשם על-פי הודאתו.

ט. טיעוני באי כח הצדדים שכנעונו כי לא קשיים ראייתיים הביאו את הצדדים להסדר הטיעון, ראיות להרשעת הנאשם בדין היו, כך נדמה, די והותר. הנאשם הודה בחקירתו במעשיו, עד שותף או מעורב יכול היה להעיד נגדו וייתכן והיו ראיות נוספות.

הנאשם נטל את חייה של קרבנו, המוכרת לו על פי כתב האישום המתוקן, עמה היה לו קשר אישי כשהיא בהיריון, ובשל היותה יהודייה וממניעים לאומניים גדע באופן אכזרי את פתיל חייה ואת פתיל חייו של עובריה. על אלה נדון למאסר עולם. המוצדק בנסיבות להתעלם מכך שבנוסף גנב את רכבה וכרטיס האשראי שלה למטרות רווח, שלוש פעמים נכנס לישראל שלא כדין, סחר ברכב גנוב, הכשיל שוטר במילוי תפקידו תוך שהוא משתמש במסמך מזויף?!

י. בשל הסדר הטיעון והעונש המוסכם בצדו באי כח הצדדים לא טענו בפנינו באשר למתחם העונש ההולם את סדרת העבירות הנוספות שעבר הנאשם, לאור הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם, לבד משמירה על גופו של אדם וערך קדושת החיים לא טענו לנסיבות העבירות ומדיניות הענישה הנוהגת. ראו ת"פ 40360-11-16 [מחוזי לוד] **מדינת ישראל נ' נאדיף** [11.09.17], והננו ערים לכך. אנו סבורים שמתחם הענישה ההולם העבירות הנוספות שעבר הנאשם בנסיבותיהן נע בין 3 שנות מאסר בפועל ברף התחתון ו-6 שנות מאסר בפועל ברף העליון. עסקינן בריבוי עבירות הפוגעות בסדר הציבורי, בביטחון המדינה, ברכוש הציבור ובשלטון החוק.

יא. עמדתנו היא שאי-הטלת עונש מאסר על רצף עבירות חמור זה נגד הנאשם, נאשם אשר אינו מוצא לנכון להביע צער או חרטה על מעשיו - יש בה לשדר מסר שיהיה בו כדי לפגוע באמון הציבור במערכת המשפט ודרושה אמירה, אמירה לפחות, שאין די בעונש, אף אם הוא כבד, שהוסכם בהסדר הטיעון. הנאשם רוצח אכזר. על כך בא על עונשו ומשנענש על הרצח יש לפטרו מיתר מעשיו הרעים! איננו סבורים כך.

רק בשל כך שהננו מודעים לחשיבות של הסדרי טיעון והצורך לכבדם על דרך הכלל (ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(1), 577), לא נדחה את הסדר הטיעון, אך נכבדו תוך הצבת סימן שאלה על ההצדקה להסדר שכזה. הננו מוצאים לנכון להטיל על הנאשם בשל העבירות הנוספות בהן הורשע 5 שנות מאסר תוך שהננו נותנים משקל לעברו הפלילי שבו עבירה ביטחונית הקשורה לקטילת חיי אדם (סעיף 40.יא(11) לחוק), לאי-נטילת האחריות (סעיף 40.יא(4) לחוק), הצורך בהרתעת הרבים (סעיף 40.ז), לעבירת קטילת אדם (40.יא(11)) ומנגד שיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק וההודאה (40.יא(6)) לחוק העונשין.

אנו מאמצים את הסדר הטיעון, אך באופן סמלי סוטים ממנו וקובעים ששני עונשי המאסר - מאסר העולם והמאסר של חמש השנים בשל העבירות הנוספות ירוצו בחופף זה לזה.

הננו אפוא גוזרים את דינו של הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר עולם שימנה מיום 11.07.17 ובנוסף ובחופף למאסר העולם חמש שנות מאסר בפועל.

2. הנאשם יפצה את עזבון המנוחה בסכום של 258,000 ₪ שישולמו עד יום **01.05.18**.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן והודע היום, י' אדר התשע"ח, 25 פברואר 2018, במעמד הנוכחים.

אברהם הימן, שופט

אירית קלמן ברום, שופטת

רענן בן יוסף, שופט
אב"ד